

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 20 вересня - 26 вересня 2005 року № 38 (98)

Євген ГІРНИК – голова Івано-Франківської ОО КУН:

ЗМАГАТИМЕМО ДО ПОСИЛЕННЯ СИЛИ, СЛАВИ, БАГАТСТВА І ПРОСТОРУ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

ТЕЗИ ЗВІТНОЇ ДОПОВІДІ НА КОНФЕРЕНЦІЇ ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОЇ ОО КУН

Час, у який живемо і діємо, найкраще характеризують слова нашого Гімну: "Зродились ми великої години...". Нам випало бути активними учасниками двох революцій – 1991 і 2004 рр., здійснювати заповіти наших предків.

Сьогодні ми з гордістю можемо сказати: в процесах побудови української України – і в масштабах держави, і на обласному терені – величезний вклад і заслуга Конгресу Українських Націоналістів. Попереду черговий екзамен на політичну зрілість – вибори до Верховної та місцевих рад.

За минулі роки ми зуміли консолідуватися, об'єднатися і довести: чутки про нашу політичну смерть – перебільшені! Не дочекаєтесь! Це продемонстрував 2002 рік. Як результат виборів, ми мали: в обласній раді групу з 13 депутатів – членів КУН, понад 50 депутатів в районних і міських радах майже в усіх містах і районах області; за нашої підтримки були обрані чільники Івано-Франківська, Коломиї та Калуша. Це наочний доказ того, що об'єднання зусиль організації, консолідація з іншими партіями дають позитивні і навіть вражаючі результати.

Ці позитиви були нарощені впродовж наступних двох років, коли всі зусилля ми спрямували на обрання українського Президента Віктора Ющенка. І тут Івано-Франківська організація КУН (а це понад три тис. членів і десятки тисяч симпатиків) має вагомі здобутки: участь в акціях "Повстань, Україно", в обласному та Донецькому форумах, пікетах, мітингах, конференціях. Наша організація забезпечила 5 керівників районних штабів, понад 1,5 тис. членів дільничних комісій і понад 1,5 тис. спостерігачів в Донецькій, Запорізькій, Миколаївській, Одеській областях. Понад 200 членів і симпатиків КУН разом зі мною боролися в Ананьївському в/о № 140. За дуже непростих умов в третьому турі ми домоглися найкращого результату в Одеській області: 38% – за Ющенка. Результат першого туру – 19% і передостаннє місце в області. Ми довели, що націоналісти можуть діяти успішно на Півдні і на Сході України.

 4

АКТУАЛЬНО

ЗАЯВА КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Конгрес Українських Націоналістів як політична партія, що завжди стояла і стоїть на засадах побудови Української Національної Держави, позитивно оцінює крок Президента України Віктора Ющенка щодо відставки Кабінету Міністрів України, секретаря РНБО та інших високопосадовців.

Сподіваємося, що цей крок стане передумовою очищення влади, подолання корупційних явищ в її системі та призведе до стабілізації політичної та соціально-економічної ситуації в державі.

Переконані, за умов, що склалися в державі, Президент прийняв єдино правильне рішення, оскільки системна політична криза, спричинена протистоянням політичних сил, могла призвести до значних негативних явищ та створити загрозу національній безпеці.

Конгрес Українських Націоналістів з 2001 року всебічно підтримує позицію Віктора Ющенка і до сьогодні залишається в сфері активної підтримки Президента України.

Сподіваємося, що політика новопризначеного Уряду сприятиме подоланню кризових явищ в політичній та соціально-економічній сферах і виведе Українську державу на якісно новий етап розвитку.

Закликаємо всі національно-демократичні сили України підтримати всенародно обраного Президента України Віктора Ющенка в цей непростий для незалежної Української держави час.

Слава Україні!

Головний провід Конгресу Українських Націоналістів

ЗАЯВА КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Конгрес Українських Націоналістів обурений заявою екс-віце–прем'єра з гуманітарних питань Миколи Томенка в ефірі "5 каналу".

Мотивуючи свою відставку, Микола Томенко сказав: «Я не думаю, що ви повірите, що хтось погодив з Юлією Тимошенко призначення головою НАК «Нафтогаз України» голови Конгресу Українських Націоналістів, щоб вести переговори з Росією...»

По-перше, пану Томенку як екс-віце-прем'єр-міністру з гуманітарних питань повинно бути відомо, що Президент має право без погодження з прем'єр-міністром призначати чи звільняти голову НАК.

По-друге, за словами Томенка, український націоналіст, хоч би яким професіоналом у нафтогазовій галузі він був, не може займати дану посаду лише тому, що це незручно Москві, бо з кремлівськими чиновниками українець Івченко говорить українською.

Переконані, що подальше перебування на посаді віце-прем'єра з гуманітарних питань особи, яка знівечила у власній душі залишки етнічної приналежності, могло б обернутися фатальною драмою для української нації.

Вважаємо, що відставка Миколи Томенка як псевдопатріота була абсолютно логічною оцінкою його роботи на посаді віце-прем'єра.

Логічними й виправданими є також відставки чільних представників тих політичних сил, які не бажають визнавати право українського народу на активний, чинний, дієвий націоналізм, не визнаючи за ним права на боротьбу і заступництво власних національних ідеалів та інтересів, чим намагаються утвердити в свідомості українця переконаність у призначенні бути вічним «молодшим братом», залежним від Москви.

Конгрес Українських Націоналістів жорстко засуджує подібні заяви та стверджує, що лише віра в національні ідеї, відчуття обов'язку перед нацією завжди були, є і будуть запорукою шляхетності українських політиків та високопосадовців.

Головний провід Конгресу Українських Націоналістів

СТАТИСТИКА "ЗЛЕТУ"

Була без радощів любов, розлука буде без печалі.

стор. 2

ЛИСТ "МАРСІАНКИ" Д. ЯНЕВСЬКОМУ НА „5 КАНАЛ"

Я – українка, а не марсіанка! Я була, є і буду завжди

стор. 3

УЛЯНІВКА ВІРИТЬ В НАЦІОНАЛЬНУ СОЛІДАРНІСТЬ

Треба ввести в дію Національну програму відродження села.

стор. 4

ГЕРОЯМ ОУН-УПА – ДЕРЖАВНЕ ВИЗНАННЯ

Шарль де Голь сказав про УПА, що, коли б Франція мала таку армію, то ніколи не була б окупована нацистами.

стор. 7

ПОСТРІЛ НА ЗАХИСТ МІЛЬЙОНІВ

У 1933 році Микола Лемик виконав атентат на захист жертв голодомору в Україні 1932-1933 рр.

стор. 8

Борітеся - поборете!

ВАЖЛИВО

◈ **“Декларація єднання та співпраці заради майбутнього”**
Її підписали Президент В. Ющенко, Голова Верховної Ради В. Литвин, в.о.прем’єр-міністра Ю. Єхануров та представники 9 фракцій ВР. У декларації наголошується, що пріоритетами у діяльності органів державної влади і політиків мають стати: забезпечення інтересів українського народу, зростання його добробуту, консолідація суспільства. Як зазначив Президент, вона є відкритою для інших політичних сил та громадських організацій. Ющенко також повідомив, що декларація передана на розгляд фракціям СДПУ(о), КПУ та фракції Блоку Юлії Тимошенко, які поки що відмовились її підписувати.

◈ **Визнання фінансових спроможностей НАК “Нафтогаз України”**
У ході візиту до Франції делегації НАК “Нафтогаз України” на чолі з головою правління Олексієм Івченком було підписано Меморандум про порозуміння з французьким банком “Сосьєте Женераль”. Меморандум передбачає можливість надання НАК фінансування на загальну суму 2,5 млрд. євро терміном на 5 років. Кредитні запозичення в рамках укладеного Меморандуму є незабезпеченими, тобто надаватимуться без будь-якої застави з боку НАК “Нафтогаз України”. “Сума фінансування в 2,5 млрд. євро, передбачена Меморандумом про порозуміння – найбільша трансакція банку “Сосьєте Женераль” серед усіх, що банк надавав компаніям з країн Східної Європи, – заявив Патрік Моле, голова нафтогазового відділення “Сосьєте Женераль” в країнах Європи, Африки та Близького Сходу. – Ми розглядаємо це як визнання фінансових спроможностей НАК “Нафтогаз України” .

◈ **Олексій Івченко схвалив рішення Президента**
Керівник НАК „Нафтогаз України” назвав правильним рішення Президента про відставку Кабінету Міністрів. На його переконання, „політичної кризи немає – було непорозуміння в урядовій команді, і Президент прийняв правильне рішення”. Він також скритикував колишній уряд за втручання у фінансово-господарську діяльність компанії, яка через постійні перевірки півроку не працювала в нормальному режимі.

◈ **Україна опустилася з 70 на 78 місце за рівнем розвитку**
Відповідно до чергової щорічної “Доповіді ООН про розвиток людини – 2005”, Україна посідає 78 місце у світі за рівнем благополуччя і розвитку людського потенціалу. При цьому Україна опустилася в порівнянні з минулим роком на 8 пунктів.

◈ **Мороз звинувачує Тимошенко у зґвалтуванні**
Лідер соціалістів заявив, що відповідальними за цукрову кризу є екс-прем’єр-міністр Тимошенко та в.о. міністра економіки Терьохін. Зокрема він зазначив: “Вони зґвалтували парламент та поклали собі в кишеню 50 млн. доларів”.

◈ **Росія шантажує Україну і Грузію**
У випадку вступу України й Грузії до НАТО, Росія перегляне свої відносини із цими країнами, – заявив глава Міноборони РФ С. Іванов.

◈ **Уряд Тимошенко – “абсолютне лихо соціалістичного популізму”**
Експерт з українських питань центру Карнегі у Вашингтоні Андерс Ослунд вітає відставку уряду Тимошенко, називаючи його “абсолютним лихом соціалістичного популізму”. За словами А. Ослунда, погіршення економічної ситуації в Україні в цьому році було викликано внутрішньою економічною політикою, яку проводив уряд Тимошенко.

◈ **Єхануров звільнив псевдонаціоналіста Козака**
В.о. прем’єр-міністра Ю. Єхануров „за порушення присяги державного службовця” звільнив з посади заступника начальника державної інспекції контролю за охороною, захистом, використанням і відтворенням лісів Мінекології, колишнього кандидата в президенти Романа Козака, відомого своїми антиющенківськими заявами. За Тимошенко він відчував себе в Кабміні, як риба у воді.

◈ **Леся Гонгадзе не знає розради**
Леся Гонгадзе знову сказала, що не вірить останнім результатам експертизи “таращанського тіла”. За нинішнього стану справ з розслідування загибелі її сина, вона назвала глузуванням посмертне присвоєння Гії звання Героя України.

◈ **Міноборони Росії вимагає сплати боргів ЄЕСУ**
Корпорація “Єдині енергетичні системи України”, яку пов’язують з Тимошенко, розраховувалась з міноборони Росії векселями “Нафтогазу”. Тепер російська сторона вимагає сплати боргів ЄЕСУ – перша частина пред’явлених векселів на суму 60 млн. доларів. Олексій Івченко – голова правління НАК “Нафтогаз України” зазначив: „Фактично це означає, що державними коштами розрахувалися за борг комерційної компанії, і ми зараз вивчаємо питання, як це сталося і яким чином ці кошти не сплачувати”.

◈ **Зварич знає, як зупинити політреформу**
Законопроект 4180, який розглядала й остаточно ухвалила Верховна Рада, мав суттєві технічні зміни у порівнянні з тим текстом законопроекту, який скеровано до Конституційного Суду, – заявив в.о. міністра юстиції. “Мені здається, конституційну процедуру було порушено, і в такому випадку Конституційний Суд може винести відповідне рішення”.

◈ **У Новому Загорові вшанували пам’ять вояків УПА**
В селі Новий Загорів Локачинського району, що на Волині, відбулися заходи з нагоди відзначення 62-ї річниці пам’яті вояків УПА – роти спеціального призначення під командуванням бунчужного Андрія Марценюка (псевдо “Береза”), котрі загинули 9-11 вересня 1943 р. у нерівному бою із фашистськими окупантами під стінами Новозагорівського монастиря.

◈ **Народний блок Литвина**
Штурмувати парламентський олімп збирається Народний блок Литвина. Про його створення заявили представники партії, яку очолює голова Верховної Ради.

◈ **Молодих педагогів простимулюють**
Випускникам вищих навчальних закладів, які працюють у школах Києва, буде виплачено матеріальну допомогу. Ця сума в розмірі 1 тис. грн., за задумом столичної влади, має стимулювати молоді кадри до педагогічної роботи.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

СТАТИСТИКА “ЗЛЕТУ”

За словами екс-прем’єра Тимошенко, а також деяких її найближчих соратників, очолюваний нею уряд був найефективнішим в історії України. Що ж, давайте приймемо цю тезу.

Перш ніж навести кілька показників щодо діяльності уряду, варто пригадати деякі обіцянки Тимошенко стосовно цін – зокрема на м’ясо, цукор, бензин. Незабаром буде зіставити, що ж із так солодко обіцяного все-таки підтвердилося. Додамо до цього і постійні скандали довкола переділу власності, що супроводжували практично весь період діяльності уряду Тимошенко. Принагідно можна згадати й про несподівані стрибки на валютному ринку, які дозволили декому свого часу продати долар, умовно кажучи, по 5.30 грн, щоб тепер купити – за 5 гривень. Відчуваєте різницю, якщо рахувати на мільйони, як це робили ініціатори цієї афери?

Нас постійно переконували, що насправді жити стає з кожним днем все краще, і, як пізніше виявилося, “трепетну лань” (вислів Шуфрича, котрий гірко жалкує щодо відставки Тимошенко і пророкує Ющенку “кінець”), за її власними ж словами, зупинили на злеті.

Втім, ось сухі цифри статистики “злету”, наведені у висновку колегії Рахункової палати України щодо виконання державного бюджету і оприлюднені сьомого вересня, саме напередодні відставки уряду (це якщо ви вперто відмовляєтеся вірити власним очам і гаманцям). У висновку, зокрема, говориться про те, що “за І півріччя 2005 року відбувалося істотне уповільнення економічної діяльності, погіршення платіжної дисципліни і посилення інфляційних процесів. Приріст реального валового внутрішнього продукту за І півріччя складав 4%, що в 3,3 рази нижче торішнього показника за цей період (13,2%) і в 2,1 рази – прогнозованого на поточний рік (8,2%). Індекс споживчих цін (до грудня 2004 року) збільшився у звітному періоді на 6,4%, ціни на продовольчі товари – на 8,3%. Податковий борг у звітному періоді збільшився в 1,3 рази і на 1 липня 2005 року перевищив 11,4 млрд. грн. При цьому платникам податків протягом січня-червня поточного року списано більш як 4,7 млрд. грн. податкової заборгованості, що перевищило обсяги списання в цілому за 2004 рік. При перевиконанні запланованих на І півріччя поточного року доходів бюджету не забезпечено виконання витрат загального фонду державного бюджету більш ніж на 2,5 млрд. грн. Неповне і несвоєчасне проведення запланованих витрат призвело до погіршення платіжної дисципліни. Кредиторська заборгованість установ, що утримувалися за рахунок коштів держбюджету, збільшилася протягом звітного періоду на 1,5 млрд. грн. і на 1 липня 2005 року складала 4,8 млрд. грн. У 16,3 рази збільшилася заборгованість з оплати праці працівників бюджетних установ – з 21,6 млн. грн. на початок 2005 року до 352,7 млн. грн. на 1 липня 2005 року.”

Ну як, вражає? Це щодо співів деяких невсипущих солов’їв – сліпих чи аж надто поінформованих – про “уряд народної довіри”, який, мовляв, став на смертельний бій з проклятими олігархами. А також принагідно – про дешевий остогидлий популізм лівацького гатунку, на який, ніби мухи на мед, летять теперішні пролетарії думки і вічні революціонери, дозволяючи заробітчанам від політики тим часом підраховувати електоральні врожаї.

Щодо олігархів – то, мабуть, вартою зовсім окремої теми є розмова про найбагатшу людину України – Ігоря Коломойського, а також про його зв’язки, зокрема у феросплавному бізнесі, з одіозним Березовським, а вже при цьому – і про колізії довкола Нікопольського феросплавного заводу з проекцією на телеканал “1+1” і про “державницькі інтереси” у цьому недешевому питанні все тієї ж улюблениці народних низів.

До наведених вище цифр додамо нещодавнє повідомлення Міністерства фінансів про те, що прямий державний борг України в липні виріс на 1,9% і становить понад 16 млрд. доларів. Можна додати також, що наприкінці серпня Мінекономіки зменшило прогноз зростання промислового виробництва у 2005 р. з 12 до 6,5%, а за результатами роботи в липні нинішнього року в країні спостерігався спад промислового виробництва у розмірі 2,5%. Також повідомимо, що за рівнем життя Україна, згідно з оприлюдненою днями Програмою розвитку ООН, посідає “почесне” 78-ме місце з 177 країн світу. До речі, з країн СНД вище нас у цьому списку розмістилися Росія та Білорусь, отож, мабуть, справді почесно, що ми обігнали Молдову і Таджикистан.

Ну і нарешті – про результати опитування, проведеного наприкінці серпня – на початку вересня Українським інститутом соціологічних досліджень і Центром “Соціальний моніторинг”. За даними опитування, дії з боротьби зі злочинністю і корупцією називають вдалими 31% опитаних, невдалими – 59%; ініціативи щодо підвищення рівня життя населення вдалими вважають 24%, невдалими – 69%; дії зі створення нових робочих місць вдалими назвали 19% опитаних, невдалими – 65%; дії Кабміну щодо недопущення зростання цін на продовольчі товари визнали вдалими лише 10% респондентів, невдалими – 83%.

Отож – була без радощів любов, розлука буде без печалі. Чи не так? Навряд чи народ сторч головою побіжить, як це декому видається чи хочеться, за п. Тимошенко. А кому кортить слідом за Томенком замутити Майдан №2, то готуйтеся до того, що там ви будете використані в якості масовки і підтанцьовки, а за диригентів вам будуть Шуфрич із Корчинським.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

РОСІЄ, ПОВЕРНИ ВКЛАДИ!

7 вересня у Київ під російське посольство з усіх регіонів України з’їхались вкладники колишнього Союзу на пікетувальні заходи.

З гаслами: „Путін, віддай народу України зароблені потом і мозолями вклади”, „Віддайте гроші хоч нинішнім курсом” та ін. люди похилого віку, підтримані КУН, протягом двох годин висловлювали своє обурення: „…мало їй (Росії) того, що сотні тисяч життів погублено по її далеких Сибірах…. ті, що лишились живими, віддавали своє здоров’я, освоюючи простори Півночі і Зауралля… Смерть української еліти – вчених, поетів, письменників – всіх, хто хотів повести Україну в цивілізований світ, – цей борг, тобі, Росіє, ніколи не віддати… то віддай хоч наші грошові вклади. Агов, свідомі росіяни, ви не боїтеся, що вашу державу так проклинають?… Росіє, ти вкрала наші статки і як правонаступниця Союзу, мусиш їх нам повернути…” Скандувалось також: „Черномирдіну – ганьба”.

Пікетувальники, організовані в Спілку ошуканих вкладників, провину за становище, в якому опинились після 14 років чекання, кладуть також і на українських державників, які мали б їх захистити.

Ніхто з російського посольства до мітингуючих не вийшов. Обурені люди роблять висновок: “Ми не захищені, бо роз’єднані. Вихід один – згуртуватись навколо нашої національної ідеї і відстоювати свої права”.

Учасники пікету
від Київської МО КУН:
Петро ЄВТУШЕНКО, Георгій САХНЮК, Любов СКАЛЕЦЬКА

нація і держава
20.09 – 26.09. 2005 р.

ЛИСТ "МАРСІАНКИ" Д. ЯНЕВСЬКОМУ НА „5 КАНАЛ"

Шановний пане Даниле! Не скажу, ніби щиро вдячна за те, що Ви назвали мене „марсіанкою в Києві". Не буду дякувати й Президентові за те, що „належно" оцінив Ваші „заслуги", і Ви стали „Заслуженим журналістом України".

Щодо „марсіан у Києві", то хочу довести до Вашого відома, що я і подібні до мене „марсіани" і „марсіанки" сходили своїми марсіанськими ногами весь Київ під час подій на Майдані, правда, не під помаранчевим прапором, а під „марсіанським" – червоно-чорним. І не раз порушували тишу і спокій кучмівського застою своїм захриплим і застуженим "марсіанським" скандуванням: „Ющенко! Так!", „Гуцул тут – Кучмі капут, гуцула два – „Хаму" хана!" І так – всі 14 днів. І спала я тоді „по-марсіанськи", згорнувшись „калачиком" від холоду, – або в Будинку профспілок під сценою, або в Українському домі під сходами, або витягала свої натруджені "марсіанські" ноги в редакції "НіД" на Хрещатику, 21 під робочим столом світлої пам'яті Слави Стецько, теж „марсіанки" у Вашому розумінні.

А ще хочу Вам повідомити, що я і такі, як я, „марсіани" не вперше в Києві. Бо я особисто не проминула жодної політичної акції, яка проводилася під помаранчевою символікою: під стінами ВР, ЦВК, біля будинку уряду, і на Говерлі, і навіть в оплоті ЧФ Росії – Севастополі. А як хочете, то запросіть мене на „5 канал", і я, „марсіанка", розкажу Вам все за „марсіан" у Києві, а також за те, чи „марсіани" ми взагалі, а чи, може, газди і газдині в столиці своєї держави. Ніхто і ніколи, ось тут, на Гуцульщині, не міг собі дозволити сказати "Східна Україна", як кажете Ви зараз. Завжди говорилося „Велика Україна", і завжди повічною мрією було поєднати тутешню відірвану маленьку Україну з тією Великою Україною з центром у Києві, де стоїть свята Софія, де несе свої вічні води Дніпро.

І даруйте мені, п. Даниле, але у нас, гуцулів, про таких людей, як Ви, які мають грубу шкіру на обличчі і ніколи не червоніють, говорять: „Натягнув кирзу на твар і стиду не має." Вам ніколи не зрозуміти тих, котрі під червоно-чорними прапорами змагалися за свободу і соборність України, гинули зі словами: „Слава Україні!" Навчився повторювати ці слова і наш Президент, не усвідомлюючи, що відповідь бандерівців „Героям слава!" ніяким чином не стосується тих, котрих нагороджують зараз. Недаремно деякі нагороджені (може, й не герої, але, безперечно, порядні люди) відмовляються від нагород. А тих героїв, які своєю кров'ю здобували славу і велич України, – і до сьогодні зневажають, паплюжать їхні славні імена і вбивають – як колись фізично, так тепер морально, – такі ось, як Ви. Їх не хоче визнати помаранчева верхівка влади. Один чиновник від влади сказав мені: „Їм же надають пільги в західних областях, що ще треба?" Але ж герої України здобували не окремі області, а всю соборну Україну, і кров свою, колір якої на нашому прапорі, проливали вони, знов-таки, – за всю Україну. І справжнім героям України не потрібний шматок хліба більший за той, що їли вони досі, бо не за нього вони змагались, а за Україну – за її честь, за славу, за незалежність, за єдність. І в помаранчевій революції теж брали участь ось такі, як Ви кажете, „марсіани", як я, бо теж прагнули одного-єдиного – щоб „Бог Великий єдиний єдину хранив Україну", тому й майорів наш прапор червоно-чорний на всіх „бойових точках" столиці.

Я – українка, а не марсіанка! Я була, є і буду завжди ось тут, в Україні, – скрізь: в Карпатах, в Києві, в Севастополі, в Донецьку. Хоч би як мене ігнорували, я – вічна, я – незламний дух отих замордованих, винищених, живцем закопаних, вбитих, повішених і вивезених за межі України. Я – одвічний дух землі Української, яку плюндрували, палили, спустошували вороги Нації. Я скрізь, де тільки мене чують і читають, я – проста гуцулка з Карпат – з України, а не з Марса. І я свою Україну буду славити привітанням „Слава Україні! Героям Слава!" під прапором червоно-чорним, під прапором, що символізує гасло „Свобода або Смерть!"

Антоніна СПІЛЬНА.

На світлині: "марсіани" з "марсіанськими прапорами" пікетують Кабмін.

ВІДГУК

МЕР – КОЛОНІЗАТОР

Харків – не Севастополь, тут більше половини жителів – українці. Але головою міста став В. Шумілкін, який впритул не бачить нас, українців, щопонеділка звертаючись по радіо до харків'ян російською мовою. Якось ветерани зауважили це йому. У черговому виступі ображений чиновник читав ветеранам нотацію: „Как ви смєєтє виступать с такім прєдложєнієм. Ви под какімі командамі освобождалі Украіну"...

Нещодавно В. Шумілкін з пафосом розказував, що свято – День звільнення Харкова – вдалося, а ще про те, який командний пункт побудували, скільки грошей не пожаліли, про другу чергу меморіалу в Саржиному яру, де у 1942 р. розстріляли харків'ян... Це непогано. Але прикро, що з 1992 р. міськвиконком блокує, і В. Шумілкін також, рішення міськради про будівництво пам'ятника жертвам голодоморів. За цей час збудували багато пам'ятників, в т.ч. ворогам українського народу, а ось вшанувати пам'ять 12 млн. українців – жертв комуністичного імперського терору, ніяк не хочуть. Старожили кажуть, що за німецької окупації міський голова менше базікав, а більше працював, щоб вижили ті, хто залишився. Чи не час сказати п. В. Шумілкину – промосковському колонізатору, який зухвало порушує ст. 10 Конституції України, ст. 10, 11, 12, 14 Рамкової конвенції про захист національних меншин: „Стій, приїхали, злазь!"?

М. БАРКОВ, м. Харків

ВІДСТОЮЙМО СВОЄ ПРАВО

Газету „Нація і держава" знаю давно. Ось перечитую статтю К. Нікітенка з Донецька „Зробіть резервацію для українців..." Слушна думка. За часів Кучми доходило до того, що в обласній провладній газеті „Наше місто" на першій сторінці писали великими літерами: „Хохла рятують хохлушки"...

І от дивно: ніколи не напишуть там, наприклад, "Жида рятують жидовки", або „Кацапа - кацапки" і т.п. Я в листі до Кучми оті усі здивування висловив. Хтось мені звідти відповів, що я перебільшую. Та ні, кажу, я – применшую.

Пішов у бібліотеку, взяв підшивку за рік отого „Нашого міста" і погортав. Багато там було антиукраїнської отрути. Особливо запам'яталася фотографія – якийсь ряжений у форму українського козака приставив ніж до горла дитини, і напис під світлиною: „Таке б свято – кожен день!". Їй-бо, я не брешу!

Я потім у редакції тієї газети „Наше місто" побував. Н-н-д-д-да... Їхнє місто – не Київ і навіть не Москва... Менш за все хочеться мені на цю колію вивертати, бо зразу тавро – антисеміт. А їм – нічого! Ти – хохол! І нічого! Ніякого тавра! Ніякого покарання!

Я, бач, повинен пам'ятати про Голокост. З екрана телевізора нагадують: „Кто сегодня на вышках? – Украинцы!" І ось євреї під кулеметним вогнем «украинцев с вишек» намагаються втекти з концтабору... Це ІІ канал Дніпропетровщини транслює…

Так, я пам'ятаю. Добре було б, якби й вони пригадали голодомори, репресії проти українців та покаялися за Кагановича, Балицького і К°. Не хочуть? Заставити. Про це навіть подумати страшно? А їм не страшно! А вони – діють! Нас з 52 млн. вже залишилось лише 46...

Треба й нам вчитись відстоювати наше українське право жити, і не манкуртами жити – без духу, без мови, без культури на нашій українській землі, а людьми.

С. ХОЛОД, м. Дніпропетровськ

МАВРА НЕЗАБАРОМ ПІДУТЬ?

Рік тому вся Україна в розпал президентських виборів спочатку почула приголомшливу звістку з Відня, а 18 вересня на Європейському майдані з жахом побачила спотворене обличчя Віктора Ющенка.

За фактом отруєння кандидата в Президенти були створені: незалежна парламентська комісія та слідча група СБУ, яка, з'ясувавши, що погіршення стану Ющенка відбулося відразу ж після його таємної вечері 5 вересня з керівниками СБУ на дачі одного з них (Сацюка), була змушена для об'єктивності розслідування передати справу до слідчої групи Генпрокуратури.

У результаті розслідування було встановлено тип висококтоксичної отрути – діоксин, а також, згідно з повідомленнями Генпрокуратури, затримано безпосередніх виконавців злочину. Але ось уже минає рік, як скоєно цей терористичний акт, сліди якого ведуть до Москви. Версії, опубліковані в пресі, до цього часу ні підтверджені, ні спростовані Генпрокуратурою. За першою з них: отруєння сталося за згоди й сприяння тодішнього голови адміністрації Л. Кучми В. Медведчука та його протеже в СБУ Сацюка, а також відповідального працівника Кабміну Клюєва та його російських колег: бізнесмена М. Курочкіна та політтехнолога Г. Павловського.

За іншою версією, окрім вищезазначеної (й цілком логічної!) групи, була й інша група, причетна до отруєння. До неї входили, за версією журналіста В. Воланіна, особи з числа бізнес-оточення Ющенка, які підтримували тісні зв'язки з російським олігархом Б. Березовським.

За версіями, обидві групи працювали "під дахом" та за сценарієм ФСБ Росії, звідки й потрапила до рук виконавців дуже рідкісна в світі отрута – діоксин.

Проте після перших фанфар Генпрокуратури розгляд цієї резонансної справи якось завис у повітрі. Чи не тому, що до справи причетні високі посадовці вже нинішньої влади?! Час покаже...

Нас же зараз, в першу чергу, цікавить стан здоров'я Президента, оскільки від цього залежить, матимемо ми повноцінного, всенародно обраного гаранта Конституції чи напівфункціонального, обрізаного в правах змінами до Конституції, що вступають у силу з 1 січня 2006 року, суто церемоніального та ще й хворого Президента.

Закрадається підозра, що такий стан речей дуже вигідний як оточенню Президента в особі Порошенка і К°, так і жорстко конкуруючої з ним Тимошенко і К°, які сплять і бачать себе після конституційного перевороту в січні та парламентських виборів у березні 2006 року "на білому коні" – на чолі нових післякучмівських олігархатів. Віктор Ющенко ж, як мавр, що зробив свою справу: розчистив їм місця в уряді, а незабаром і в парламенті, – може йти займатися своїм здоров'ям, дітьми, музеями, пасікою...

Але ж чи для того виходила Нація на Майдан, щоб поміняти "шило на мило": владу олігархів кучмівських на владу олігархів порошенківсько-тимошенківських?! Ні, – не для того.

Нація вийшла на Майдан, щоб змінити систему свого життя, і для цього обрала Віктора Андрійовича своїм Президентом, саме з ним пов'язала свої найбільші надії на вихід України й української Нації з тієї духовної та соціально-економічної кризи, до якої її довели своїм посткомуністичним правлінням Кучма з Кравчуком! Нація й досі на це чекає.

Георгій ЛУК'ЯНЧУК, учасник помаранчевої революції.

БУДЬМО ПИЛЬНІ

ЗА КИМ МАЙБУТНЄ?!..

Ліві молодіжні організації України започатковують рух під назвою "Антикапіталізм-2005". Якою є справжня мета цього руху, здогадатися неважко…

Гасла за соціальну рівність і колективну власність в наш час звучать смішно і відгонять радянщиною. Україна вже 15-й рік є незалежною державою з ринковою економікою і цілком природно прагне увійти до СОТ. Прийняттю відповідних законів у парламенті активно перешкоджають комуністи та соціалісти. А поза парламентом діють їхні молодіжні організації. Ці хлопці та дівчата перечитують твори Леніна, називають один одного "товаріщами", вважають себе українцями, розмовляючи переважно російською мовою, а головне – мріють побудувати те світле комуністичне майбутнє, на шляху до якого колись розвалилася Радянська імперія.

З одного боку, смішно. З іншого – не дуже. Адже "ліва" молодь діє, причому діє активно, залучаючи до співпраці „товаришів" з Росії. На черговій прес-конференції керівників лівих молодіжних організацій був присутній і керівник комсомолу Російської Федерації. Він заявив, що росіяни допомагатимуть українській молоді боротися проти капіталізму, братимуть участь у марші "Антикапіталізм-2005", який заплановано на 24 вересня.

Отже, "ліві" молодіжні організації майбутнє України бачать пролетарським, інтернаціональним, з колективною власністю замість приватної, а головне – без жодних проявів етнічних ознак українства. А тому є над чим замислитися правим силам. Поки не пізно.

Анна БАГРЯНА, член КУН

СВЯТІЙШИЙ НАГОРОДИВ ОЛЕКСІЯ ІВЧЕНКА ОРДЕНОМ ХРИСТА СПАСИТЕЛЯ

8 вересня 2005 р. Святійший Патріарх Філарет на запрошення керівництва Національної акціонерної компанії „Нафтогаз України" прибув до її головного офіса, де взяв участь в урочистому засіданні, присвяченому святкуванню Дня працівників нафтової, газової та нафтопереробної промисловості. У своєму слові Святійший Владика сердечно подякував колективу „Нафтогазу України" і особисто керівникові компанії Олексію Івченку за те, що компанія не тільки займається своєю професійною діяльністю, але й дбає за відродження духовності в Україні. Патріарх відзначив, що сфера роботи компанії надзвичайно важлива для України, а тому Церква особливо молиться за її успішну діяльність, від якої безпосередньо залежить добробут наших співгромадян, і закликає на колектив „Нафтогазу України" Боже благословення.

За благодійну діяльність і меценатство Святійший Патріарх Філарет нагородив Голову НАК „Нафтогаз України" Олексія Івченка орденом Христа Спасителя. Церковними нагородами також були відзначені інші працівники компанії. Пан Івченко подякував за нагороду і високу оцінку діяльності компанії на ниві благодійності та меценатства і запевнив Патріарха, що „Нафтогаз України" буде і надалі, в міру можливостей, проводити таку діяльність.

Конгрес інформ

ОУН – ЗА СТВОРЕННЯ "ПРАВИЦІ"

У Тернополі під керівництвом голови ОУН Миколи Плав'юка відбулася нарада націоналістичного активу Західної України.

Більшість націоналістичних організацій вже розпочали роботу з підготовки до наступних виборів українського парламенту та органів місцевого самоврядування.

У Західній Україні різні націоналістичні організації, як правило, діють скоординовано, єдиним націоналістичним рухом. Тісна співпраця налагоджена з Конгресом Українських Націоналістів та іншими націоналістичними та націонал-демократичними організаціями і партіями.

Член Президії ОУН Богдан Червак та помічник голови ОУН Микола Яковина інформували про хід переговорів щодо реалізації рішень засідання Проводу ОУН про створення "української правиці" та сформулювали завдання українських націоналістів у зв'язку з відставкою уряду та інших високопосадових осіб держави. Учасники наради підтримали відповідну заяву Президії ОУН.

Прес-служба Конгресу

ЗАЯВА ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ПЕДАГОГІЧНОГО ТОВАРИСТВА ім. Г. ВАЩЕНКА

Президентові України
П. В. Ющенку
Державному секретареві
П. О. Рибачуку
В.о. прем'єр-міністра
Ю. Єханурову

У зв'язку з нинішніми тривожними подіями, пов'язаними з багато в чому незрозумілою для частини суспільства відставкою прем'єр-міністра Ю. Тимошенко та уряду в цілому, Всеукраїнське педагогічне товариство ім. Г. Ващенка привертає увагу до крайньої необхідності входження до нового уряду не тільки високопрофесійних, але й неодмінно патріотичних, відданих Україні та її культурі особистостей. Не можна допускати, щоб у новому уряді були міністри на взір Червоненка або Жванії, котрі виявилися неспроможними дотримуватися навіть вимог мовного законодавства як у практиці власного спілкування, так і в цілому у відомствах, що були їм підлеглі.

Всеукраїнське педагогічне товариство ім. Г. Ващенка привертає також увагу до необхідності кадрового зміцнення та посутнього коригування орієнтирів діяльності міністерства освіти та науки. Цілком резонно турбуючись про фінансово-матеріальне забезпечення освіти, донинішній міністр С. Ніколаєнко відводить фактично третьорядне місце ідеологічному спрямуванню освіти, її українознавчому наснаженню й особливо – національному вихованню. Легковаження зазначеним сягає такої міри, що іноді видається, що ці акценти перебувають у керівника освітянського відомства і взагалі під неофіційним табу. Невипадково ВУПТ ім. Г. Ващенка так і не дочекалося не тільки врахування міністром у своїй роботі, але й навіть відповіді на опубліковані свого часу в пресі пропозиції та побажання, висловлені Товариством ще в часі, коли він тільки прийшов на найвищу освітянську посаду. І вже цілком ясно увиразнилася істинна позиція міністра, підпорядкована постулатам партії, до якої він належить, коли 9 травня ц. р. він особисто в В. Ющенка та уряду, демонстративно очолив колону соціалістів, сформувавши її у спосіб адмінресурсу зі студентської молоді.

Засуджуючи таку, дуже небезпечну, вузькопартійну тенденційність, Всеукраїнське педагогічне товариство ім. Г. Ващенка закликає Президента України, інших керівників держави пройнятися відповідальністю за незамінимe державо- та націєрозбудовче покликання освіти, вжити заходів, щоб її спрямовували люди, які перебувають на висоті усвідомлення цієї її місії.

Анатолій ПОГРІБНИЙ,
голова ВУПТ ім. Г. Ващенка,
професор

УЛЯНІВКА ВІРИТЬ В НАЦІОНАЛЬНУ СОЛІДАРНІСТЬ

За дорученням Улянівської селищної громади (Сумщина) голова селищної ради Надія Рудь написала листа Президенту України, в якому розповідає про страшну руїну свого селища.

„Цегельний завод, хлібокомбінат, плодоконсервний завод, комплекс з відгодівлі великої рогатої худоби зруйновані й розібрані до цеглини. Ледь животіє (усе в боргах) Товариство з обмеженою відповідальністю „Наш лан". Школа, дитсадок, будинок культури, збудовані багато десятиліть тому, жодного разу не ремонтувалися. Болючою є проблема газифікації селища. Розраховувати на кошти бюджету селищної ради немає сенсу, бо впродовж останніх років через відсутність підприємств та неплатоспроможність сільськогосподарського виробника бюджет став мізерним...".

Можна було б сказати: усім не солодко, якби не ще два листи з Улянівки, також на ім'я Президента, один – за підписом директора ТОВ „Наш Лан" Михайла Паська, який виступає від імені 755 пайовиків, і другий – за підписами 128 пайовиків цього ж товариства.

„Найбільше лихо нас спіткало в лютому 2000 року, – скаржаться селяни, – коли реформували наше КСП „Нива" в ПАФ „Улянівка". Керівником господарства призначили І.Ф. Донченка, який мав над головою високий і міцний „дах" – як районного, так і обласного масштабу. Тодішнє районне керівництво оформило і затвердило статут на користь директора Донченка, без будь-якого органу контролю над ним. За статутом „Улянівка" стає приватним підприємством, про що ми, пайовики, не знали, уклавши договір оренди паїв на п'ять років. Орендарем була „Улянівка". У договорі зазначено, що орендар і орендавець мають однакову юридичну силу. На практиці вийшло ж так, що ми, пайовики, були незахищені від сваволі місцевої влади. А на боці Донченка – діючий закон. Для розробників статуту „Улянівка" протягом п'яти років була чудовою годівницею. Ми, пайовики, за п'ять років користування нашими земельними паями, отримали мізер. Донченко „прихватизував" господарство за триста гривень (потім вніс його під заставу, не маючи ні земельного, ні майнового паю). Безкоштовно прийняв від КСП „Нива" 740 гектарів посівів озимих культур, 350 тонн посівного матеріалу ярових культур, 309 гектарів глибокої зяблевої оранки під цукрові буряки, автопарк (понад сорок автомобілів), чималий тракторний парк, чимало великої рогатої худоби і багато іншого, а точніше – 1,5 млн. обігових коштів і на 7,7 млн. майнових паїв".

Тодішній режим Кучми створював для таких, як І. Донченко, якнайсприятливіші умови. Тож під час президентських виборів директор „Улянівки", звісно, був на боці сумнозвісного Януковича. Як член виборчої комісії І. Донченко дискредитував себе, він намагався фальсифікувати вибори – не вдалося.

Ошукані Донченком люди звернулися до голови облдержадміністрації М. Лаврика з листом, у якому просили захистити їх від сваволі кучміста. В Улянівку прибули новопризначений голова райдержадміністрації В. Бабичев і начальник сільськогосподарського управління І. Місюра, які провели бесіду з авторами листа та директором „Улянівки" І. Донченком. Директору доручили підготувати звіт про його діяльність як керівника господарства за п'ять років. У призначений день працівники „Улянівки" і пенсіонери-пайовики прибули на збори. Але ж, за статутом, збори можуть проводитися тільки за згодою директора, а він, як виявилося, такої згоди не дав. Тоді громадяни Улянівки провели сходку, на якій був присутній голова РДА В. Бабичев. І. Донченко, якому надали слово, переливав з пустого в порожнє. Йому було висловлено недовіру, і, за рекомендацією голови РДА В. Бабичева, громада обрала оргкомітет зі створення на базі „Улянівки" нового товариства.

Відразу ж після сходки І. Донченко заходився розоряти господарство: вирізав і вивозив корів, свиней, розпродавав телят, поросят, сільськогосподарську техніку, вивозив посівний матеріал. Кошти за реалізацію майна зникли невідомо куди.

Обурені такою поведінкою директора пайовики зібрали збори, на які прибули, крім директора, перший заступник голови РДА І. Місюра та юрист, які працювали ще за старої влади. Від виступу І. Донченко відмовився, на жодне з поставлених запитань не відповів. Здивував усіх і виступ першого заступника голови РДА І. Місюри, який порадив... не міняти керівництво господарства: мовляв, усе майно „Улянівки" закладене під заставу в банк, тож у вас його заберуть. Така „допомога" з боку РДА не збила з пантелику селян, і вони одноголосно проголосували за недовіру директору і його відставку. Було обрано оргкомітет, під керівництвом якого на базі „Улянівки" створено Товариство з обмеженою відповідальністю „Наш лан". Для проведення ревізії і передачі майна в нове господарство неодноразово приїздили представники з району, але Донченко щоразу уникав зустрічі з ними. Своєму бухгалтеру він заборонив видавати будь-яку документацію. Коли через два тижні у справу знову втрутився голова РДА В. Бабичев, то І. Донченко подав скаргу в прокуратуру, що пайовики його шантажують і заважають працювати. Понад місяць писав свої скарги І. Донченко, тимчасом закладаючи під заставу навіть розпайоване майно. Приїздили представники банку з приводу кредитів, що їх набрав Донченко. Не розібравшись, в усьому звинуватили ТОВ „Наш Лан".

Директор ТОВ „Наш лан" Михайло Пасько у своєму листі зазначає, що створення товариства збіглося з початком весняно-польових робіт. Кредиту банк не дав, бо ж відсутні активи для застави. Єдиним джерелом фінансування стали реалізація молока і добровільна здача грошей власниками земельних та майнових паїв. Титанічними зусиллями змогли засіяти майже 1500 гектарів ярових зернових, технічних, зернових і кормових культур. Нині перед господарством стоїть питання: як вижити?

І все ж, як наголошує директор ТОВ „Наш лан" М. Пасько, люди впевнені: господарство зможе повноцінно функціонувати і сплачувати до місцевого бюджету близько 150 тис. грн., що автоматично зніме питання ротаційності бюджету селищної ради.

Листи з Улянівки свідчать, що на нову владу покладаються великі надії, – селяни дають їй конкретні пропозиції: новостворені сільськогосподарські підприємства не повинні перший рік працювати за загальною схемою оподаткування (близько 9 податків), а мають зразу переходити на фіксований сільськогосподарський податок. Для таких господарств слід створити цілком нові схеми пільгового кредитування. Держава має також подбати про кадрове забезпечення сільськогосподарських підприємств. Треба якомога швидше ввести в дію Національну програму відродження села. На жаль, бідкаються улянівські пайовики, у владних структурах району і області залишилося ще багато можновладців, які перешкоджають селянам домагатися справедливості. І все ж село не втрачає оптимізму, сподіваючись на підтримку Президента Віктора Ющенка. Лист, написаний директором ТОВ „Наш лан" Михайлом Паськом за дорученням 755 пайовиків, закінчується знаменними словами: „А в свою чергу, ми запевняємо, що Ви можете розраховувати на нас, на нашу підтримку. Все, що залежить від нас, ми виконаємо".

В цих простих і щирих словах, як веселка в краплині води, сяє краса і сила душі великого народу, який запоруку перемоги вбачає в національній солідарності.

Василь ЗАЄЦЬ

НАЦІОНАЛІСТИ В АВАНГАРДІ

4 вересня в Івано-Франківську відбулась звітно-виборча конференція ОО КУН. Її делегати представляли 3570 членів партії з 18 міських, районних та 302 первинних осередків. Конгрес став в області помітною громадсько-політичною силою, яка значною мірою впливає на темпи та форми громадсько-політичних та економічних перетворень в регіоні. У конференції брав участь і виступив голова ОДА Роман Ткач. Зі звітною доповіддю виступив заступник голови КУН, голова обласної організації Конгресу, народний депутат Євген Гірник.

Зібрання проходило динамічно. Прозвучали відверті виступи В. Плисака, В. Поповича, Т. Конечного, Я. Томаша.

Делегатів хвилювали питання подальших дій партії, створення спільного політичного блоку націоналістичних та націонал-демократичних партій для участі у виборах-2006, інформаційного забезпечення місцевих осередків та ін.

Звітно-виборча конференція ухвалила звернення „Про співпрацю на виборах націоналістичних та націонал-демократичних сил області", в якій закликала партії та громадські організації, що сповідують націоналістичну ідею, до об'єднання і співпраці. На конференції заступник голови ОУН(р) Олександр Сич зробив відповідальну заяву: ОУН(р) готова підтримати на виборах КУН. Такі ж заяви зробили представники ОУН(м) і Всеукраїнського Братства ОУН-УПА. Делегати конференції засудили факт недопущення 24 серпня на Майдан людей з патріотичною символікою КУН та висловили зневагу журналісту Д. Яневському за брутальну образу в ефірі „5 каналу" українських націоналістів, всього українського народу.

У роботі конференції брали участь і виступили члени Головного проводу КУН В. Борейчук, С. Брацюнь, М. Гук, Р. Дідусь, В. Ткач; голова Братства ОУН-УПА Карпатського краю Ф. Володимирський, голова Всеукраїнського об'єднання ветеранів С. Гелета.

Головою проводу КУН на Івано-Франківщині знову обрано народного депутата Євгена Гірника. Його заступниками – Б. Боровича, С. Перцовича, І. Кінаша. Головою секретаріату – Р. Салигу. Членами обласного проводу стали В. Плисак, В. Крук, Л. Видрак, Р. Яковина, В. Попович, О. Кушлик.

Конгрес-інформ

КУН ВІТАЄ

Багаторічного члена Центрального Проводу, голову Хмельницької обласної організації КУН, кандидата наук, доцента **Василя КЕРЗЮКА** з 75-річчям!

Бажаємо Вам, шановний друже Василю, міцного здоров'я, бандерівського духу, успіхів у нашій спільній боротьбі за утвердження державності України і пробудження національної свідомості українців.

Будьте й надалі для молодих націоналістів добрим прикладом відданості національній ідеї та червоно-чорному стягові.

РЕПЛІКА З ПРИВОДУ

ЦЕНЗУРА НА СНЯТИНЩИНІ

Декілька ложок „кучмізму" у бочці „українського святкового меду" – таким було святкування Дня незалежності на Снятинщині.

24 серпня Снятинська районна організація Конгресу Українських Націоналістів провела заплановані заходи на теренах району і зібралася відзначити Великдень Української Нації в райцентрі. У святковій колоні маршовим кроком пройшли дві чоти молодіжної референтури КУН, утворивши авангард парадної ходи.

На урочистому вічі, після привітальних промов керівників району, розпочалося нагородження достойників, які нібито доклали особистих зусиль у здобутті незалежності. Однак не всі нагороджені гідні термінології (цитую) : „...за особистий внесок у справу здобуття незалежності". Але нехай це залишається на совісті тих, хто приймав рішення про нагородження таких людей. А таки заслужену грамоту отримав наш однопартієць, голова молодіжної референтури КУН друг Василь Кифюк із с. Задубрівці. Момент нагородження водночас знімали дві відеокамери Снятинського телебачення. На жаль, саме той момент, коли Василь Кифюк отримував з рук керівників району – Романа Білика і Василя Гладія нагороду, у телеефірі не пройшов – його вилучили. Над телерепортажем попрацювала прискіплива цензура: комусь невигідно висвітлювати роботу націоналістів. Хотілось би знати: хто цензор?

І ще: морально обікрали ветеранів Визвольних змагань, які справді вклали особистий героїчний внесок у створення Української незалежної держави, не відзначивши їх на святі; а серед нагороджених були ті, котрі відверто противились незалежності, возвеличували Віктора–„проффесора", а про іншого Віктора формували негативну громадську думку.

Конгрес Українських Націоналістів на Снятинщині був, є і буде діяти активно, перебуваючи на патріотично–націоналістичних засадах – допоки існує українська нація. Одне слово, ми своє виконуватимемо вимоги Декалога Українського Націоналіста: "... Будемо вірні до загину і нікому не дозволимо заплямити ні слави, ні честі Української Нації!"

Слава Україні!

Михайло ГУЦУЛЯК,
голова Заболотівської
кущової організації

Євген Гірник – голова Івано-Франківської ОО КУН:

ЗМАГАТИМЕМО ДО ПОСИЛЕННЯ СИЛИ, СЛАВИ, БАГАТСТВА І ПРОСТОРУ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

1

Вагомим нашим досягненням є опанування молодіжного середовища. Чимало зусиль тут доклав член Головного проводу КУН Василь Попович. Молодіжна референтура КУН в Івано-Франківську, Городенці, Калуші, Снятині – це справжні бойові загони молоді, що становила основу тодішньої "Пори", але залишилась націоналістичною. Наші прапори домінували й домінують в акціях на Говерлі, в Тишківцях, Шешорах, Старому Угринові, на Яворині та в багатьох інших місцях.

За наявності такої молоді ми з оптимізмом можемо дивитись у майбутнє. Традиційними масовими і популярними є акції, започатковані організаціями КУН: вшанування жертв комуністичних репресій в Дем'яновому Лазі, Свято Героїв в Івано-Франківську, 1 січня та 14 жовтня в Старому Угринові, вшанування М. Боєслава в Дзвинячі та Боднарові, Різуна в Снятині та Грабівці, Шухевича на Городенківщині, "Яворина" на Долинщині, „Дорогою Грому" на Надвірнянщині та багато інших в усіх районах області.

За нашої ініціативи відкрито меморіальну дошку Славі Стецько в Надвірній. Маємо надію найближчим часом відкрити меморіальну дошку Славі Стецько в Івано-Франківську, здійснити низку інших ініціатив щодо увічнення Героїв України, вінцем яких буде встановлення пам'ятника Степанові Бандері в м. Івано-Франківську до 100-річного ювілею Героя.

КУН брав активну участь і в економічному житті краю. Я особисто сприяв бюджетним дотаціям і інвестиціям в капітальне будівництво та дорожній фонд області. У результаті держінвестиції пішли в область не через торби владомножців, а через депутатський корпус.

Активною була наша позиція щодо захисту підприємств. Ми дали чітко зрозуміти: або інвестори мають виконувати свої зобов'язання, або прийдуть інші. Ми ніколи не віддамо свої підприємства і землю олігархічним космополітам.

Заплатою нам – розкіш боротьби. А ще – повага і довіра людей. Саме ці чинники дозволили членам КУН очолити чотири РДА, а в десяти районах стати заступниками голів РДА, мати широке представництво в ОДА. Це велика честь, але й велика відповідальність.

Наша держава переживає не найкращі часи. Ми є свідками багатьох негативних моментів, які, на нашу думку, є наслідком відкату частини команди Президента від упровадження національної ідеї і спроб відсунути на політичний маргінес націоналістів. Яскравий приклад цього – недопущення червоно-чорного прапора 24 серпня на Майдан і гидкий коментар Д. Яневського з цього приводу. Зрештою, це наслідок відсутності люстрації в Україні, де політика "ЗК" не спрацювала.

З цього приводу ми однозначно заявляємо: панове, ви помиляєтесь, – націоналізм ніколи не вмре, Україна стане національною державою!

Останній Великий збір Конгресу чітко визначив нашу позицію: КУН є суб'єктом виборчого процесу на всіх рівнях, і ми далі закликаємо до співпраці наших союзників.

У вересні відбудуться засідання Президій Головного Проводу КУН, де ми мусимо прийняти відповідальні рішення і вступити у виборчу кампанію.

Ми не повинні повторити помилок минулого і вважаємо, що коаліція націоналістів і націонал-демократів має всі підстави отримати в людей довіру.

Вважаю, що, попри всі напружені мотиви, – зовнішні і внутрішні – у 2006 р. Українська Національна Ідея стане головною ідеєю на виборах, і серед суб'єктів і переможців цієї Ідеї буде КУН.

Слава Україні!

КУН – В ДІЇ

СХІД І ЗАХІД – РАЗОМ!

Під таким лозунгом Майдану проходить Східною Україною місійний похід львів'ян "Україна під Покровом Пресвятої Богородиці". Учасники походу на чолі з прямим нащадком Галицького короля Орестом І завітали і до славного козацького міста Суми, яке відзначило 350-річчя з дня свого заснування. Тут львів'яни вшанували першого полковника Слобідського козацького полку Герасима Кондратенка (записаного в реєстр Кондратьєвим). У заходах активну участь узяли члени Сумської ОО КУН, які докладають багато зусиль для відродження Свято-Воскресенського собору – святині, де у різні часи молилися гетьман І. Мазепа, останній кошовий Запорізької Січі П. Калнишевський, Г. Сковорода, Т. Шевченко, П. Грабовський, народний Президент України Віктор Ющенко.

Посильну участь у цьому беруть місцеві націоналісти на чолі з Борисом Манжелою. Нещодавно вони привезли із Києва дві старовинні ікони XVIII століття, що є ровесницями храму (освячення собору відбулося ще 1702 року). Ці ікони подарував повний кавалер ордена Святого Рівноапостольного князя Володимира Великого, генерал-хорунжий Українського Козацтва Ігор Понамарчук.

Конгрес-інформ

На світлині: члени Сумської ОО КУН розгорнули виставку портретів лідерів ОУН-УПА та книг про Визвольні змагання українського народу під час відзначення 350-річчя м. Сум.

нація і держава
20.09 – 26.09. 2005 р.

НОВИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

РОСТИ, РОСТИ „ГУЦУЛЯТКО"!

У час жорстокого наступу на українську мову, культуру, національні святині і народні традиції, коли на екранах ТВ ідуть іноземні мультфільми – злі й ворожі, коли в Україні стало майже неможливо придбати справді український часопис для дорослих, не говорячи вже за дітей, дуже приємно було отримати як подарунок для моїх внуків-гуцулят перше число «Гуцулятка» – прекрасного дитячого журналу. Разом з онуками з задоволенням вичитали, видивились, вивчили віршики, намалювали малюнки до казок, розгадали кросворд, при цьому правильно навчились писати українські слова. І звертаємось до «Гуцулятка» постійно. Ось перед Днем незалежності вивішували державний прапор на свою хатчину. А чому саме такого кольору наш прапор – прочитали у журналі. А сусідські діти, яким давали почитати журнал, лишень з «Гуцулятка» і дізнались, чому тризуб є національною святинею і гербом України (до сорому свого навіть батьки їхні зізнавались у цьому).

Ось уже отримали й друге число. Переконалася тепер остаточно: „Гуцулятко" – лагідний, добрий, чуйний, щирий український журнал для маленьких українців. І для тих, які вміють читати самі, і для тих, які лише роздивляються малюнки і сприймають на слух рідне українське слово. „Гуцулятко" вчить діточок любити свою рідну Вітчизну, українську мову, свої традиції, свої казки, пісні і свій найкращий у світі край – Гуцульщину. Видавцем журналу є Михайло Павлюк – приватний підприємець з Косівщини. Це він організував головного редактора Михайла Городенка і головного художника Ольгу Яремчук в гарну команду і зробив маленьким українцям цей прекрасний подарунок – журнал «Гуцулятко».

Антоніна СПІЛЬНА

ПОШУК

МІЙ ДЯДЬКО – ГЕРОЙ УПА

Шановна редакціє!

Хочу знати все про свого дядька – вояка УПА "Поліська Січ" Володимира Оксентійовича Осійчука. Так склалися обставини, що тих, хто дещо знав про нього, вже нема в живих, а коли були живі, то настільки були залякані радянською владою, що боялися не тільки розповідати, а навіть згадувати ім'я бульбаша.

Народився Володимир Осійчук десь в 1923-25 рр. у селі Щитині Любешівського району Волинської області, де річка Турія впадає в Прип'ять. Рано померла мама. Напередодні війни Володимир був в місті Камінь-Каширський. Розказували, що служив в польській жандармерії. Як далі проходило його життя – не знаю. Єдине, що запам'яталося, – це перед війною він приїхав додому і катав мене на велосипеді. В мене, хлопчика 3-х років, було стільки радощів, як сьогодні у дитини, яку покатають на мерседесі. Ще запам'ятався він мені красивим, струнким. Ще знаю, що в 1944 р. в одному із боїв з енкаведистами в селі Хабарище, що на Волині, він загинув. Розповідали, що Осійчук був хоробрим вояком. Там він і був похований в одній на всіх могилі. Коли звістка про смерть дійшла до діда – батька Володимира, то він вночі поїхав і забрав тіло сина додому, таємно перепоховав. Коли про це дізнались комуняки, то розрівняли на кладовищі могилу Володі, щоб і слідів не було.

Довго допитували за брата і мого батька. Але оскільки тато воював в Червоній армії, то десь аж в 50-х роках йому дали спокій. Та прізвисько бульбаш за ним збереглось.

Мене теж звали бульбашем. Коли я закінчив школу, то владні структури намагалися перешкодити моєму подальшому навчанню.

Сьогодні мені, вчителеві історії, приємно, що вдалося переконати своїх вихованців у тому, що ОУН–УПА – не бандити, а палкі патріоти України. Я збагатив свої знання, будучи учасником конференції, присвяченої 50-річчю УПА, в 1992 р. у Києві. Щасливий тим, що слухав і бачив багатьох визначних патріотів українського національного визвольного руху.

Прошу відгукнутися всіх, хто знав мого родича.

Данило ПИЛИПЧУК,
вчитель історії.
Вул. Космонавтів, буд. 55, кв. 96, м. Ніжин, Чернігівської обл. тел. 4-14-60

УТОЧНЕННЯ

НЕ ВСЕ ТАК ПОГАНО В ДОЛИНСЬКІЙ

Хочу роз'яснити ситуацію, яка склалася в нашому районі, бо не так все сумно, як було надруковано в статті „Долинське дно" в номері від 16 серпня.

Голова Долинської райдержадміністрації на Кіровоградщині Віктор Крюков справді намагається налагодити взаємостосунки між різними політичними силами та угрупованнями. Але ситуація ще напружена і важка.

Делегацію від Конгресу Українських Націоналістів та авторитетних громадян району В.Крюков прийняв стримано, але ввічливо, вислухав наші пропозиції. Надалі співпраця між нами триває.

Поступово відбуваються й кадрові зміни.

Віктор Васильович є людиною порядною та національно-свідомою, він очолює обласну організацію УРП „Собор", намагається покращити добробут і життя долинчан. Більшість громадян Долинської щиро вірять, що він зможе навести лад в районі.

Ірина ІВАНОВА,
голова Долинської РО КУН

ЗНАЙ НАШИХ

VIVAT, „РАДІСТЬ"!

У Зеленій Горі, що в західній Польщі, відбувається Міжнародний дитячий фестиваль фольклору. У ньому взяли участь дитячі гуртки з Європи, Азії, США, Африки. Україну представляла „Радість" з Вінниці. Ось як писав про виступ „Радості" місцевий часопис „Газета Любуська": „Як вбігла на естраду українська „Радість" з Вінниці, то здавалося, що іскри сиплються з-під червоних чобіт отих кількалітків! Перфенція! А все з усмішкою! Ой, українська школа танцювальної їзди!" Молодці!

Степан СЕМЕНЮК
Світлина з часопису „Газета Любуська"

ПОДОРОЖ ЗА ЧОТИРИ МОРЯ

Романтична й подекуди небезпечна мандрівка розпочалася зі стольного граду. Першим вийшов екіпаж яхти "Шанс" з досвідченим капітаном Геннадієм Алексєєвим, а трохи згодом - і наша "Лелітка", керована Валерієм Дісановичем Петущаком.

Ми йшли, милуючись зеленими берегами Дніпра-Славути. Серед буйної зелені розкинулися новітні поселення з "маленьких" хатинок і "ще менших" палаціків місцевої, ще кучмівської закваски, "знаті". Особливо багато останніх (воно й зрозуміло) під Києвом, але вистачає й під Дніпропетровськом та Запоріжжям, де чимало бажаючих поселитися в Хортицькому національному заповіднику, але новий Президент проти... поки що. Також як невід'ємний атрибут правління Кучми, подекуди на тлі небесної блакиті вимальовуються збудовані тими ж скоробагатьками нові церковні храми... хоч щось і для народу (але більше, мабуть, таки для спасіння власної душі!).

На шляху до Кременчука, а це дві доби шляху, мужньо не випускав з рук стерно академік Юрій Шилов. Славетний вчений розповідав нам з капітаном про свої останні знахідки, що підтверджують його та інших вчених теорію про зародження та поширення Індоєвропейської цивілізації саме з цих місць - із степів України. Про це ж свідчать й розшифровані ієрогліфи з найдавнішої писемної світової (ще допотопної) історичної пам'ятки - Кам'яної Могили, що під Мелітополем.

У місті Триліллі зробили коротку зупинку. У новозбудованому музеї Трипільської культури, що постав на березі Дніпра з ініціативи меценатів й палких шанувальників давньоукраїнської історії п. Поліщука та п. Лазоренка, академік Шилов продемонстрував цікаві експонати найдавніших сторінок нашої історії... Незабаром новий музей широко відкриє двері для всіх охочих.

Перед Світловодськом - мальовничі Липові острови, які сумно нагадали нам, що під цими водами поховані й місто Крилов, і озеро Корюкове, де відбувалася історична битва козаків зі шляхтою в 1625 році.

У Кременчузі "Лелітку" та "Шанс" привітно зустріли давні друзі капітана Петущака та академіка Шилова: Володимир Пилипенко, Володимир Ліванов, Тамара Просяник та Павло Коба. А далі - дружнє застілля з рибною юшкою...

На шляху до Запоріжжя ліворуч й праворуч зустрічаємо посеред Дніпра насипані з каміння піраміди, що попереджають - навколо підводні скелі. Зелене болото перед Запорізькою ГЕС досягає глибини рекордних 32 метрів і загрожує катастрофою Запоріжжю й містам та селам, що лежать нижче по Дніпру. У випадку прориву давно вже аварійної дамби ГЕС весь Національний заповідник "Хортиця" просто буде знесений у Чорне море, і питання будівництва мостів через Хортицю зникне назавжди! Така ж, до речі, "воднева бомба" висить і над столицею України у вигляді Київського моря – теж "болота зеленого"... Вчені наполягають розпочати спуск води з усіх цих штучних морів-боліт хоча б до половини їхнього теперішнього рівня, бо дочекаємося-таки лиха.

Щодо скидання води з Дніпровських "морів", то на сотнях тисяч гектарів звільнених від води земель вздовж усього русла Дніпра найдоцільніше було б організувати національний біосферний заповідник "Плавні Дніпра", який після Карпат і Криму став би третьою географічною візитівкою європейської України. Адже, крім усього, ми зафіксували й стан мертвого судноплавства на Дніпрі та, відповідно, бум рибного браконьєрства: браконьєри знахабніли до того, що вже розставляють свої сіті безпосередньо по судовому фарватеру.

А найбільше нас вразила прикордонна застава у Херсоні: замість того, щоб розвивати міжнародний туризм у мальовничому Дніпро-Бузькому лимані, вона створює бюрократичні перепони для відпочинку та спортивного туризму своїх та іноземних громадян.

Романтично-ризикованою стала ночівля серед розбурханих просторів Каховського моря, де яхти пришвартувалися до буя, що позначав кордон судноплавного фарватера Дніпра. Дружнє "Е-е-е-х!" (традицію цього тосту започатковано у Київському крейсерському клубі) час від часу переривало розповіді нашого адмірала Валерія Дісановича про неймовірні пригоди в далеких краях під час його з дружиною Наталією Леонідівною чотирирічної подорожі навколо світу на яхті "Лелітка". Могутні звуки того "Е-е-е-х!", здається, примушували здригатися червоні попереджувальні вогні на будівлях атомних блоків Енергодару...

Та ось, нарешті, й лиман, а на ньому зграї білих лебедів, пеліканів, бакланів та диких качок. Справжній пташиний рай. Нас обганяє якийсь суховантажник з Херсона, вщент заповнений сосною, - наслідок ще одного екологічного злочину в Україні. До речі, в Херсоні ми бачили на рейді суховантажники під прапорами Туреччини і навіть Тайланду, що очікували на завантаження "пірамід" брухту, стягнутого туди з усієї України... Кучмізм триває!

Та ось, нарешті, довгоочікуваний Понт Евксінський! Після Очакова на морі розпочався шторм. Вітер ніс „Лелітку" зі швидкістю 7 вузлів, з величезним креном та "польотами" членів екіпажу від одного борту до іншого. Похмурий настрій розвіяла несподівана поява веселої зграї дельфінів.

Під час нічної стоянки в бухті Новий Кармиш, коли море, здавалося, вже заспокоїлося, піднявся шторм та зірвав яхту з якоря й поніс на кам'янистий берег! Й лише завдяки діям нашого досвідченого капітана, його помічника Володимира Івановича та друга капітана Сергія Точилкіна яхта була врятована! "Лелітка" пішла в Балаклаву. Тут команда знову змінила свій склад. Тепер адміралу стали допомагати вести яхту з Чорного моря Дніпром до Києва Леонід Соколов та Олександр Ушинський.

У Чорному морі зненацька налетів лютий шквал, і якби "Лелітка" на годину пізніше увійшла в Дніпро-Бузький лиман, її хвилі викинули б на мілину Кінгбургзької коси... Просто пощастило. А незабаром екіпажу "Лелітки" довелося стати рятувальниками: у сутінках помітили надувного човна, невдовзі почули крик про допомогу рибалки-невдахи, що вже вибився з сил. Підібрали потерпілого на борт та доправили до найближчої бухти.

Ось так завершилась подорож яхти "Лелітка" за чотири моря. Враження незабутні.

Георгій ЛУК'ЯНЧУК
Київ-Чорноморськ

нація і держава
20.09 – 26.09. 2005 р.

"РАННІ СЛОВ'ЯНИ" ГРИГОРІЯ ВАСИЛЕНКА

У кого залізо – у того і сила

Хеттський напис

Григорій Василенко

СЛОВ'ЯНИ ПРИДНІПРОВ'Я НА ЗОРІ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Землеробський устрій життя людей, які населяли землі між Карпатами і Дніпром, почав формуватися в епоху пізнього палеоліту (10 тисячоліття до н. д.). Археологічні пам'ятки, зокрема знахідки кам'яних серпів, зернотерок, кістяних мотик, а також зерен хлібних злаків, свідчать, що вже в IX тисячолітті до н. е. населення цього регіону займалось обробітком грунту.

Заняття землеробством у ту епоху мало примітивний характер. Низька продуктивність праці не могла забезпечити достатньої кількості засобів до існування. Тому істотне значення мали також полювання та рибальство і збирання дарів природи – ягід, грибів, диких фруктів, меду.

Такий самий стан в добуванні засобів до існування зберігався в епоху мезоліту (VIII–V тисячоліття до н. д.).

Люди в ті часи ще не вміли будувати жител. Принагідно житлом їм служили природні печери. Але здебільшого вони видовбували штучні печери у м'яких породах (лесових, глиняних) на крутих схилах ярів та берегах річок. На рівній місцевості житла будували з кісток великих тварин, вбитих на полюванні. З бивнів мамонтів ставили каркас і обтягували його шкурами. Будували також курені з сухих гілок, накривши їх очеретом чи травою.

Щоб вижити в таких важких умовах, люди змушені були об'єднуватися в колективи, зв'язані між собою спільним походженням від одного предка-родоначальника. Таку групу людей, споріднених спільністю походження від одного родового кореня, називають родом або родовою общиною. Все, чим володіли общинники і що добували, було спільною власністю. Тому община була основним виробничим й економічним осередком первісного суспільства.

Більшу частину трудового навантаження в родовій общині несла жінка. Вона вела домашнє господарство: готувала їжу, обробляла поле чи город, збирала та сушила на зиму продукти харчування, доглядала дітей. Жінка була головною фігурою в добуванні засобів до існування, її праця була більш кваліфікованою, ніж чоловіча. Порівняно з жіночою працею, чоловіча була допоміжною в господарстві родової общини. Престижність її праці забезпечувала жінці главенство в сім'ї і владу в управлінні життєдіяльністю родової общини.

В епоху неоліту (V–III тисячоліття до н. д.) нагромаджений людиною досвід у боротьбі за виживання дав можливість зробити революційний ривок у розвитку продуктивних сил. Це виявилося в тому, що, по-перше, людина досягла високої досконалості в обробці каменю та виготовленні з нього ефективніших знарядь праці і, по-друге, людина приручає й одомашнює тварин – коня, рогату худобу, свиней, овець, птицю.

Удосконалення знарядь праці з каменю забезпечувало можливість масового виготовлення дерев'яних виробів для потреб господарства і побуту – човнів, корит, ступ, гребнів, ткацького інвентарю, полегшувало будівництво жител. Наявність свійських тварин давала змогу поповнювати раціон харчування молоком і м'ясом, мати шкіру й хутро для виготовлення теплого одягу та взуття. Використання тварин як тяглової сили створювало умови для переходу від мотижного землеробства до орного.

Зміни у побуті й виробництві сприяли розвитку культури землеробства, істотному підвищенню продуктивності праці та врожайності. Землеробство і скотарство стають основними джерелами засобів до існування населення.

Мешканці Придніпров'я створюють високу трипільську культуру: будують житла з дерева; виготовляють посуд з глини; тчуть тканину для одягу з конопель, льону та вовни; готують їжу на вогні; розширюють посівні площі для вирощування хлібних злаків.

Розвиток продуктивних сил вносить радикальні зміни у виробничі і соціальні відносини родової общини. Істотно зростає значення чоловічої праці. Чоловік, використовуючи дерев'яний плуг і робочу худобу, обробляє землю, доглядає худобу, заготовляє для неї корм на зиму, будує житло, виготовляє господарський інвентар, тобто виконує роботу, що потребує більшої фізичної сили. Відбувається перерозподіл праці між чоловіком і жінкою.

Перехід до орного землеробства забезпечує появу додаткового продукту. Чоловік стає власником додаткового продукту і засобів виробництва; його функція в процесі виробництва засобів існування із допоміжної перетворюється на основну, і жінка змушена поступитися чоловікові тим місцем, яке вона займала в родовій общині раніше. Чоловік відтісняє її на друге місце в господарстві і сім'ї. Ставши главою сім'ї, він посилює свою владу. З часом вона стає необмеженою. Виникає приватна власність. На зміну матріархату приходить патріархат.

Приватне присвоєння додаткового продукту і засобів виробництва викликало першу тріщину в фундаменті родової общини: колективна організація праці, пропорційний розподіл засобів до існування між усіма членами общини стають невигідними. З'являється потяг членів общини до переходу на індивідуальне виробництво.

Цей процес був повільним. Але вже в епоху бронзи (II тисячоліття до н. д.) майнова нерівність серед членів общини стає досить відчутною. У племен комарівської культури, яка, за визнанням археологів, належить східним слов'янам, поховальний інвентар свідчить про появу в них у цю епоху (XV–XI ст. до н. д.) майнової нерівності. У племен білогрудівської культури (XI–X ст. до н. д.), які продовжували традиції культури комарівських племен, ознаки розпаду родової общини стають помітнішими.

Розпад родових відносин посилюється у скіфську епоху з появою заліза у VIII–VII ст. до н. д. (За Геродотом, метеоритне залізо і поява плуга у слов'ян – II тисячоліття до н. д.) В 1984 р. археологи Валентина Загоруйко і Володимир Прилипко розкопали Гордіївський могильник жінок воїнів з біметалевими ножами.

Застосування залізних знарядь праці сприяло істотному підвищенню її продуктивності. Залізна сокира, молоток, долото прискорили обробку дерева для будування житла, виготовлення човнів, плугів, господарського інвентаря, ткацьких верстатів.

З підвищенням продуктивності праці збільшується обсяг додаткового продукту і зменшується дефіцит життєвих засобів, насамперед продуктів харчування. З'являється реальна можливість ліквідації «зрівнялівки» в розподілі життєвих благ між членами общини. У цих умовах зростає економічне значення окремої сім'ї, яка може нагромаджувати матеріальні блага і володіти ними на правах приватної власності. Виникає необхідність у звичаї й успадкуванні. Таким чином, зникає економічна основа, яка цементувала колективну працю в межах родової общини за низького рівня її продуктивності. Окремі сім'ї дедалі частіше переходять на індивідуальне господарювання, і родова община поступово перетворюється на землеробську сусідську общину. В нових економічних умовах колишній материнський рід міняє свою соціальну структуру. Він стає патріархальним родом.

Механізм розпаду родової общини у східних слов'ян істотно відрізняється від класичної моделі розвитку цього процесу в грецькому і римському суспільствах. Розпад родової общини у народів середземноморських цивілізацій завершився встановленням рабовласницьких відносин. У греків і римлян ці відносини стали основою економічної системи суспільства.

Зачатки рабства, які з'явилися в слов'ян у скіфську епоху, не призвели до перетворення його в господарську систему. Для цього не підходили природно-кліматичні умови регіону, де мешкали слов'яни. Клімат Лісостепу був різко континентальним. Рабська праця в таких умовах не давала додаткового продукту, оскільки витрати на утримання раба були надто високими.

У середземноморському регіоні, навпаки, м'який клімат забезпечував низькі витрати на утримання раба. Тому рабська праця тут широко застосовувалась у різних галузях господарської діяльності – у землеробстві, на будівництві, в копальнях, ремеслі. Значну частину території Греції та Італії займають гори; придатної для обробітку землі не вистачало.

Марія ХИЛЕВИЧ

Далі буде

Початок у №№ 22,23,33–36,

ГЕРОЯМ ОУН-УПА – ДЕРЖАВНЕ ВИЗНАННЯ

ШАНУЙМО СВОЇХ ГЕРОЇВ

Так звана Велика вітчизняна війна була для нашого народу не вітчизняною. Хто не згоден з цим, читайте таємний колись пакт Молотова-Ріббентропа - зговір двох агресорів - Сталіна і Гітлера. Недарма ж рішенням Ліги Націй - попередниці нинішньої ООН - 14 грудня 1939 р. СРСР був виключений з цієї організації як країна-агресор.

У боротьбі проти більшовицької імперії - тюрми народів, українці у вільному світі стали лідерами. Вони організували Антибільшовицький блок народів (АБН), який об'єднав всі поневолені народи російської імперії. 14 жовтня 1942 р. ОУН створила УПА, яка в різні часи налічувала у своєму складі до півмільйона бійців. В її лавах бились не тільки українці, а й представники інших національностей, які населяли тоді російську імперію. Французький генерал Шарль де Голь сказав свого часу про УПА, що, коли б Франція мала таку армію, то ніколи не була б окупована нацистами. Діяли загони УПА на території Кіровоградської, Черкаської, Вінницької, Київської областей - практично по всій Україні. На території Звенигородського та Уманського районів Черкаської області діяв загін „Граніт", ліквідований після війни МДБ.

Тепер щодо співпраці з німцями. Члени ОУН вже після кількох днів німецької окупації переконалися, що Німеччина є таким же агресором як і СРСР. І якщо два агресори зчепилися у двобої, то ОУН вибору не залишалося, як боротися проти обох. З перших місяців німецької окупації почалися репресії проти активних членів ОУН по всій Україні: масові арешти, розстріли та заслання в концтабори. У концтабір потрапив провідник ОУН С. Бандера та його брати. У застінках гестапо загинула член ОУН, поетеса О. Теліга. І недарма всі спроби більшовиків, зокрема тодішнього генпрокурора М. Руденка, поставити на Нюрнберзькому процесі питання про засудження разом з нацистами борців УПА не увінчалися успіхом. Не було й немає доказів злочинної діяльності оунівців та вояків УПА. Народ підтримував своїх захисників, тому УПА й боролася довгих 13 років.

І нарешті - про „злочини" бійців УПА проти мирного населення.

Все це відверта брехня і видумки енкаведистів. У західних областях після війни органами НКВД були створені спецзагони головорізів, перевдягнених і озброєних, як бійці УПА. Ці загони нападали на українські села і чинили криваві злочини. Щоб не бути голослівним, подаю витяг із архівного документа тих часів – доповідної записки військового прокурора військ МВС Українського округу від 15 лютого 1949 р. (№4/001345) секретарю центрального комітету КП(б) України М.С. Хрущову: „Міністерством Держбезпеки Української РСР і його управліннями в західних областях України з метою виявлення ворожого українського націоналістичного елемента широко застосовуються т.зв. спецгрупи, котрі діють під виглядом бандитів УПА".

Прикладів знущання цих перевдягнених бандитів - безліч. Наведу тільки один, також з архівних документів: „13 березня 1948 р. спецгрупа, очолювана агентом МГБ „Крилатим", двічі відвідувала дім жителя с. Грицьки Дубівського р-ну Рівненської області Паламарчука Т.С. (62 роки). Видаючи себе за банду УПА, жорстоко катувала господаря і його дочок, звинувачуючи їх в тому, що вони нібито „видавали органам МГБ українських людей". „Крилатий" і учасники його групи піддавали тортурам Паламарчуків, підвішували їх і вливали у ніс воду, наносячи тяжкі побої".

І ось такі „Крилаті" у нібито незалежній Україні, проти якої вони воювали, навісивши на груди медалі, одержують від цієї держави солідні пенсії та пільги, з піною на губах вимагають не визнавати героїв УПА учасниками Визвольних змагань за незалежність України.

Ганьба і ще раз ганьба нашій державі, якщо вона не шанує своїх героїв, а шанує зайд і бандитів. Ганьба і такому Президенту, який обманює сподівання народу України.

Володимир ПОЛІЩУК, голова Маловисківської РО КУН

"НІЧКА НАКРИЛА ДРІМУЧІ ЛІСИ..."

Я – ваш прихильник і однодумець. Як колишній каторжанин совєтських ГУЛАГів, хочу запропонувати вам слова пісні, які я написав у часи „розквіту" кривавої колоніальної імперії поневолених народів. Цю пісню до цього часу під звуки кобзи я співаю на мотив, тільки мені одному відомий.

Нічка накрила дрімучі ліси,
Місяць над ними сіяв,
Там оточило вояків УПА
Військо чужих росіян.

І недалеко у шумі дерев
Чути вже їх голоси.
Юні повстанці благають усі:
Боже! Вкраїну спаси.

Нічка минула і ранок настав,
В наступ пішли москалі
На українців, вояків УПА, -
Хижі, ворожі і злі.

Гинули тихо вояки УПА
Із москалями в бою,
Гинули за матерів і дітей
І Україну свою.

Буде колись Україна моя
Без іноземних катів,
Без Московії і ласих заброд,
І самозваних братів.

І проклинатиме вічно народ
Люту і вражу орду,
Що Україні, на радість собі,
Горе несла і біду.

Микола МІЩЕНКО, ветеран Другої світової війни, с. Переяславське, Київська обл.

нація і держава
20.09 – 26.09. 2005 р.

ПОСТРІЛ НА ЗАХИСТ МІЛЬЙОНІВ

У 1933 році Микола Лемик виконав атентат на захист жертв голодомору в Україні 1932-1933 рр.

У 1993 р. Світова Федерація Українських Жіночих Організацій провела серед дітей і молоді конкурс “Голод – 1933 моїми очима”. А згодом видала книжку “Говорить четверте покоління”, авторами якої стали переможці цього конкурсу. Більшість із них – діти з України, їхні твори – не якась фантазія. Про нечуваної жорстокості злочин комуністичної Москви проти українського народу – штучно створений у 1932–1933 роках голод, від якого загинуло понад сім мільйонів людей, діти знали із розповідей своїх дідусів і бабусь, котрі пережили цю трагічну подію.

Вражає твір конкурсанта зі Львова Олега Дороша:

“Влітку 1933 р. був в Україні великий голод. Не було тоді ні війни, ні посухи, ні потопу. А була тільки зла воля одних людей проти інших, ніхто не знав, скільки невинного люду зійшло в могилу – старих, молодих, дітей.

Чи була того року весна? Чи прилетіли до людських осель довірливі лелеки? Чи співали у вербах солов’ї? Ні, тільки чорне вороння зграями ширяло над селами, що заціпеніли у тяжкому смертному сні. Гинули працьовиті, самостійні господарі. Відходили у небуття сільські, щедро обдаровані природою майстри і винахідники, яких ніколи не бракувало в Україні. Лягали в сиру

Микола Лемик (1914–1941)

землю непокірні козацькі нащадки, які не могли змиритися зі сваволею сталінської кривавої влади. Комуністична Росія довела український народ до страшної Голготи “.

Хлопчик вважає, що від такого жаху світ мав би розколотися надвоє, сонце мало б перестати світити, земля перевернутися. Та земля не перевернулася. Яскраво червоніли “звьозди” сатанинського Кремля, а світ, задурманений комуністичною пропагандою та куплений совєтськими кривавими рублями, мовчав, ніби не чув і не бачив.

Лише українці західних областей України вболівали за трагічну долю своїх братів по той бік Збруча. Вони збирали кошти, продукти і пересилали голодуючим. Але від українців-галичан, що тоді були під Польщею, совєтський уряд не приймав жодної допомоги. Так, це було сплановане винищення українців в радянській Україні.

У Західній Україні діяла Організація Українських Націоналістів. Провід ОУН прийняв рішення примусити світ звернути увагу на цей небачений в історії людства злочин червоної Москви і встати на оборону мільйонів живих і ненароджених – жертв сталінського режиму. Діяти треба було рішуче і швидко. Було прийнято рішення вчинити атентат на московського представника в російському консульстві у м. Львові. Атентатник мав бути людиною молодою, інтелігентною, виваженою, фізично загартованою і обізнаною, щоб потім гідно повестися на судовому процесі.

Дуже багато юнаків вважали за честь виконати завдання ОУН – захистити мільйони українців з-за Збруча. Вибір упав на молодого студента права, дев’ятнадцятирічного Миколу Лемика, селянського сина родом з-під Львова.

Конкретний вишкіл, останні настанови провідника С. Бандери, сповідь і, нарешті, ранок 21 жовтня 1933 року. Зі словами «За мільйони замордованих моїх братів і сестер!» Микола стріляє з револьвера у московського чиновника, який приїхав до Львова контролювати російське консульство у Польщі. Сам юнак, як і було заплановано, добровільно здається польській поліції.

Москва шаленіє – на суді присутні численні журналісти. Нарешті світ чує про голодомор в Україні. Захищають Миколу Лемика в польському суді українські адвокати. Смертна кара замінена довічним ув’язненням. Миколу кидають до тюрми і як політичного в’язня заковують у кайдани. За півроку він, чи не єдиний із засуджених, навчився знімати їх, що згодом врятувало йому життя.

У вересні 1939 року вибухнула Друга світова війна. При наближенні німецьких військ поляки почали переганяти в’язнів в іншу тюрму або розстрілювати. Миколі вдається звільнитися з кайданів і втекти. Під час втечі був поранений.

30 червня 1941 року у м. Львові Організацією Українських Націоналістів з благословення Митрополита Андрея Шептицького було проголошено “Акт відновлення Української Держави”. На Схід України відходять Похідні Групи ОУН для встановлення української адміністрації. Одну з груп очолює Микола Лемик.

Це не входить у плани Гітлера. Німецькі завойовники арештовують і ув’язнюють провідних членів Українського уряду. В концтаборі закатовано двох братів Бандери. У жовтні цього ж року гестапо заарештовує Миколу Лемика. Його розстріляли у Миргороді біля Полтави.

Ми не маємо права забувати тих злочинів, які чинила проти нас Москва, – незалежно від того, червона вона, біла чи триколірна.

Ми не маємо права забувати тих, хто боровся і віддав життя, аби українці жили у вільній, у своїй державі.

Вічна слава героям України!

Лідія ЛЕМИК

На світлині: Микола Лемик; меморіальна дошка Миколі Лемику на будинку краєзнавчого музею в м. Миргороді.

Календар українського націоналіста

20 вересня – Міжнародний день миру.

20 вересня 1947 р. – загинув на Закерзонні у бою з поляками Ярослав Старух – крайовий провідник, член Проводу ОУН.

21 вересня – Різдво Пресвятої Богородиці.

21 вересня 1648 р. – перемога військ Богдана Хмельницького над поляками під Пилявцями.

23 вересня 1872 р. – народилася Соломія Крушельницька, видатна українська співачка.

23 вересня 1919 р. – у Кам’янці-Подільському відбулось спільне засідання Директорії та урядів УНР і ЗУНР, на якому ухвалено рішення про початок воєнних дій проти армії Денікіна.

27 вересня – Воздвиження Чесного і Животворного Хреста Господнього.

Конгрес Українських Націоналістів висловлює щире співчуття членові Головного проводу КУН Ярославу Лемику і депутату Львівської міськради Роксолані Лемик з приводу тяжкої втрати дружини і матері – **Лідії ЛЕМИК.**

На 59-му році пішла з життя чуйна, добра, сумлінна, глибоко патріотична Людина.

У 14-річному віці вона разом з родиною була виселена до Сибіру, а батько запроторений в тюрму, де і загинув.

Від руху шістдесятників, кампанії за відновлення УГКЦ, НРУ – за перебудову, відновлення незалежної України і до останнього подиху – її серце билося в унісон із заповітними мріями українського народу. Будучи редактором дитячого журналу “Світ дитини”, Лідія Лемик впродовж 12-ти літ віддавала себе вихованню юного покоління українців у любові до Бога і Нації.

Лідія Лемик залишила по собі добрий слід на землі і вічну пам’ять.

Головний провід КУН

Колектив редакції газети “Нація і держава” висловлює щире співчуття письменниці Тані Гук з приводу відходу у Вічність на 95-му році життя її незабутнього чоловіка **НЕСТОРА** – великого патріота України. Неперевершений доктор ветеринарії, він у 40-х роках, рятуючись від “визволителів”, емігрував у Румунію, а в сімдесятих, переслідуваний режимом Чаушеску, втік до Німеччини. Про незалежну Україну він не тільки мріяв, а допомагав її будувати щедрими офірами на українські сиротинці, школи, церкви, газети, на помаранчеву революцію...

Замість квітів на могилу покійного Нестора складаємо

свою шану в молитві і проханні до Всевишнього про Царство Небесне для його душі.

Редакція газети
“Нація і держава”

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001,
вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ;
тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
В.О. головного редактора Микола Гук

Реєстраційне свідоцтво:
Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп’ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ “Видавництво “Київська правда”
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 45-09-60
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(8-067) 410-52-42
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(0577) 16-02-18
Херсон	Петренко Володимир	(0535) 55-46-50
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Ілля Богданюк	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81